

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14352/2025
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Радановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Родић, адвокат из ..., ради укидања обавезе издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 300/25 од 14.07.2025. године, у седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж2 300/25 од 14.07.2025. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1456/24 од 01.04.2025. године у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за укидање обавезе издржавања туженог утврђене пресудом Основног суда у Новом Саду П2 538/24 од 29.05.2024. године за период од 10.09.2024. године до 01.10.2024. године, док се у преосталом делу **ОДБИЈА** ревизија туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** другостепена пресуда.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1456/24 од 01.04.2025. године, одбијен је тужбени захтев да се укине обавеза издржавања тужиоца утврђена пресудом Основног суда у Новом Саду П2 854/17 од 22.08.2017. године према којој је тужилац обавезан да на име свог дела доприноса издржавања туженог плаћа месечно 6.000,00 динара и то од дана 10.09.2024. године, што је тужени дужан трпети и признати, те да се укида обавеза издржавања тужиоца утврђена пресудом Основног суда у Новом Саду П2 538/24 од 29.05.2024. године којом је измењена претходна пресуда, а према којој је тужилац обавезан да на име свог дела доприноса издржавања туженог плаћа месечни износ од 11.000,00 динара и то од дана 10.09.2024. године, што је тужени дужан трпети и признати, те да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 60.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 300/25 од 14.07.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца па је пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1456/24 од 01.04.2025. године преиначена тако што је тужбени захтев делимично усвојен и укинута обавеза издржавања утврђена пресудом Основног суда у Новом Саду П2 538/24 од 29.05.2024. године којом је измењена обавеза издржавања садржана у пресуди Основног суда у Новом Саду П2 854/17 од 22.08.2017. године према којој је тужилац обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање туженог плаћа месечни износ од 11.000,00 динара и то од дана 10.09.2024. године, што је тужени дужан признати и трпети, те је преиначена и одлука о трошковима парничног поступка тако што је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка од 60.750,00 динара одбијен и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда у преосталом одбијајућем делу потврђена. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП у вези са чланом 208. Породичног закона, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог делимично основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Новом Саду П2 854/17 од 22.08.2017. године разведен је брак тужиоца и мајке туженог те су тада малолетни тужени и његов брат поверени мајци на самостално вршење родитељског права, а тужилац је обавезан да доприноси њиховом издржавању у месечном износу од по 6.000,00 динара за свако дете. Наведена пресуда измењена је пресудом Основног суда у Новом Саду П2 538/24 од 29.05.2024. године утолико што је обавезан тужилац да на име свог дела доприноса за издржавање туженог месечно плаћа износ од 11.000,00 динара. Тужилац није редовно доприносио издржавању, због чега је оглашен кривим за извршење кривичног дела недавања издржавања пресудом Основног суда у Новом Саду К 988/22 од 28.10.2022. године и осуђен на казну затвора од четири месеца коју ће издржавати у просторијама у којима станује. Тужилац је рођен 1982. године и по занимању је ..., здрав је и радно способан, при чему у периоду издржавања казне у кућном притвору није остваривао приходе. Живи у изнајмљеном стану са садашњом ванбрачном супругом која га издржава. Од непокретности поседује 1/6 дела куће у ..., који део непокретности је предмет извршења због недавања издржавања. Тужени је рођен 2006. године и исти је школске 2023/24. годину похађао средњу ... школу, где је завршио трећи разред за образовни профил Након завршеног школовања, током лета, радио је преко задруге и остваривао месечно примање од 45.000,00 динара, а од октобра 2024. године се запослио у „Ауто-стакла ВВ“ у ..., на неодређено време, где остварује месечну зараду од 70.000,00 динара. У септембру 2024. године је као ванредни ученик уписао приватну средњу школу ради доквалификације за ...

техничара, али је у могућности да и даље ради, јер није у обавези да похађа наставу. Тужени живи са мајком, млађим братом, бабом и дедом.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев за укидање обавезе издржавања, ценећи да је тужени након завршене трогодишње средње школе наставио школовање у наредној школској години, те с обзиром да дете има право на издржавање од родитеља ако су испуњена два услова, односно ако се редовно школује и ако није навршио 26 година живота, што је у конкретном случају, то сходно одредби члана 155. став 2. Породичног закона има право на издржавање од стране родитеља.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца утврдио да је првостепени суд правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев у делу укидања обавезе издржавања утврђене пресудом Основног суда у Новом Саду П2 854/17 од 22.08.2017. године, с обзиром да је иста пресуда измењена накнадно донетом одлуком суда, али да је погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев за укидања обавезе издржавања утврђене пресудом Основног суда у Новом Саду П2 538/24 од 29.05.2024. године, те је преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев за укидање обавезе издржавања почев од дана 10.09.2024. године, оцењујући да се тужени као пунолетно лице не налази на редовном школовању, а такође је као поверилац издржавања запослењем на неодређено време стекао довољно средстава за издржавање, па нема места примени одредбе чл.155. став 2. Породичног закона.

По оцени Врховног суда, основани су наводи ревизије туженог да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права у делу који се односи на обавезу издржавања за период од 10.09.2024. године до 01.10.2024. године, док у преосталом делу наводи ревизије туженог нису основани.

Према члану 155. став 2. Породичног закона право на издржавање од родитеља има пунолетно дете које се редовно школује најкасније до навршене 26 године живота сразмерно могућностима родитеља.

Одредбом члана 167. став 1. Породичног закона је прописано да издржавање престаје када истекне време трајања издржавања и смрћу повериоца или дужника издржавања, а према ставу 2. истог члана када поверилац издржавања стекне довољно средстава за издржавање, осим ако поверилац издржавања није малолетно лице или када дужник издржавања изгуби могућност за давање издржавања или давање издржавања постане за њега очигледно неправично, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете.

У конкретном случају, од доношења претходне пресуде о издржавању на страни туженог као примаоца издржавања, промениле су се околности утолико што је тужени ...2024. године постао пунолетан, а у октобру месецу 2024. године је засновао радни однос на неодређено време и остварује редовну месечну зараду, на који начин је тужени као поверилац издржавања стекао довољно средстава за издржавање, те су се на тај начин испунили услови из члана 167. став 2. Породичног закона за престанак обавезе тужиоца као дужника издржавања да издржава туженог као повериоца издржавања почев од 01.10.2024.године.

Међутим, основано се ревизијом указује да је погрешно примењено материјално право за период од 10.09.2024. године до 01.10.2024. године. Тужени као прималац издржавања је засновао радни однос у октобру 2024. године па исти све до тада има право да захтева издржавање, док на страни тужиоца као дужника издржавања постоји обавеза све до момента запослења туженог као повериоца издржавања, те је из наведених разлога делимично преиначена другостепена пресуда и потврђена првостепена пресуда у том делу.

Насупрот наводима ревизије, правилно је изложено правно становиште о престанку обавезе издржавања тужиоца као даваоца издржавања након што је тужени као прималац издржавања заснивао радног односа на неодређено време. Издржавање означава обавезу једног лица да обезбеди средства за живот другом лицу коме је то потребно. Објективни услов је да прималац нема довољно средстава за издржавање. Право и дужност издржавања као израз породичне солидарности најснажније се изражава кроз обавезу родитеља да издржавају своју децу, која се првенствено односи на малолетну децу, али се обавеза у извесним случајевима продужава и после њиховог пунолетства ако су деца неспособна за рад и немају довољно средстава за издржавања и ако се деца редовно школују (до навршене 26.године живота). У конкретном случају тужени као поверилац издржавања је пунолетно лице које је засновало радни однос на неодређено време и редовно остварује зараду, те има довољно средстава за издржавања. Тужени се не налази на редовном школовању, с обзиром да се завршетком средње трогодишње школе његово редовно школовање окончало и исто није настављено уписом у приватну средњу школу, коју тужилац похађа као ванредни ученик који није у обавези да похађа наставу.

Како се осталим наводима ревизије кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са којих разлога се ревизија не може изјавити, исти су оцењени као неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Следствено изложеном на основу члана 414. став 1. и члана 416. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром да је тужени у незнатном делу успео у поступку по ревизији, то му трошкови ревизијског поступка нису признати, те је сходно одредби члана 153. и 165. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**